

Kjøbenhavnsposten.

Redigeret af J. F. Giödwad.

Udgiven og forlagt af A. P. Liunge.

12te Aarg.

Mandagen d. 17. September 1838.

N° 256.

Sorsendes, ifølge Kongelig allernaadigt Tilladelse, med Posten saavel i Danmark som i Herrugdømmerne.

Thorvaldsens Hjemkomst.

Vaa Danstes Bei til Ros og Magt
Vi hilse Dig, hvis Hæder
Har Fædrelandets Hæder bragt
Til Verdens fjerne Stæder.
Da Hjertet under Nordens Pol
Dig sendte Længsels-Suffe,
Da drog Du fra Din varme Sol
Hid til Din kolde Bugge.

Fregatten heiser Kongeflag,
Den stolt vor Stoltthed bringer,
Den gynger sig med Velbehag,
Den slaar med sine Vinger;
Dg Nereus Døttre titte frem
Af Søens dybe Bunde,
For Ham at see, som, skjult for dem,
Kan deres Billed danne.

Hiin gamle, gyldne Morgenstund
De drage sig til Minde,
Da Skjønhed steg fra Havets Bund
Dg fødtes som Gudinde.
Dg see! paa Havets hvide Skum
Idag med Ham de mødes,
Hvis Tanke har for Skjønhed Rum,
Dg lod den atter fødes.

Dg Volgen jubler anden Gang
Dg høit mod Skibet stormer,
Dg om dets Concha toner Sang
For Ham, den Gudiformer;
Dg Danstes Bei til Ros og Magt
Nu fører Danstes Brimmel
Mod Ham, som Danmarks Navn har bragt
Til Glands paa Konstens Himmel.

J. L. Zeiberg.

Kyheds-Post.

Kjøbenhavn, den 18de September 1838. Kjøbenhavnsposten udkommer først i Dag, fordi Sætterne igaar vare paa Soldboden. Den daglige Sineses Orden var nemlig suspenderet, og Kjøbenhavn var paa Soldboden eller paa Rheden, og den store nationale Fæst, som der blev fejret, var i Sandhed et af de yndigste og betydningsfuldeste Optrin, hvortil Staden Kjøbenhavn nogenfinde har været Vidne. Uagtet Kjøbenhavnerne i den glade Forventning om Thorvaldsens Hjemkomst alt i flere Dage havde været i længselsfuld Bevægelse og navnlig iforgaars, da man fra Time til Time imødesaae hans Komme, ri kunne næsten sige havde boet paa Veien fra og til Soldboden, og uagtet Budskabet om at Nota var i Opseiling indtraf samtidig med en øsende Regn, strømmede Folk dog i store Hobe den kommende imøde. Man tilgav os dette lidt profaiske „Uagtet“; men saafandt der ikke gives noget mere profaisk end at vente og at blive vaad, saavist ligger der et stærkt Argument deri, at en trættende Venten og en øsende Regn ikke i fierneste Maade havde lunket den Begejstring, med hvilken Kjøbenhavnerne ilede ud for at bringe den høifortjente Konstner, den hæderkronede Landsmand et jublende Velkommen. Fregatten Nota gik til Ankers paa Rheden mellem Trekroner og Soldboden noget over Kl. 4 og omtrent paa samme Tid satte de forskjellige Tog af Baade sig i Bevægelse. Ige i det den første Musikbaad, der med en Vulkan i Flaget anførte Industriforeningens Tog, passerede Soldboddommen, ophørte Regnen, og en smuk Regnbue, hiin Pagtens ældgamle Symbol, kom tilsyne. I en næsten uoversielig Række fulgte nu Baad paa Baad, flere smykkede med Løv og Blomsterguirlander, og næsten alle med festlige Flag, der førte Emblemer sigtende til Dagens Høitid. Ved deres fortræffelige Udforelse udmærkede sig især: en Neptun, som førtes af en lille Baad, hvorpaa en Søofficer saavidt muligt ledede den hele Flotille; en Minerva, der med Farver paa hvid Grund og indrettet som en romersk Processionsfane tjente Studenteforeningens som Hovedbanner; af Konstnerens Flag især Thorvaldsens Morgen, omgivet af brillante Decorationer Broget paa hvidt, tre Gratier, den lyraspillende Amor begge hvidt i Rødt og en Bellona, farvet paa hvid Grund; fremdeles Industriforeningens Hovedflag en qvindelig Figur med Attributer, hvidt i Rødt og paa Chirurgernes Baad en Eftertigning af Thorvaldsens Esculap og saa fremdeles. Næsten alle de Baade, der ikke havde et større Flag, havde røde Standere med Emblemer. Da disse Tog, omringede af en stor Mængde Pri-

vatbaade, under vedvarende Spil af de forskjellige Musikcor, havde samlet sig om Fregatten, gif Freund og Thiele, med en paa pompeianst Maade decoreret Baad ombord, og da derpaa Thorvaldsen kom frem blev han modtagen med entusiastisk Jubel. Under suldtontigt Musikaccompanement blev dernæst den ovenfor astrykte Velkomstsang affungen og udbragt for Thorvaldsen et Hurra, der ideligt og atter itemtes fra alle Sider. Efterat Thorvaldsen med mangfoldige venlige Hilsener havde takket for al den Kjærlighed og Hyldest, der fra alle Sider tonede ham imøde, var paa et givet Signal hele Kelingen som red et Trylleflag befaet med Matroser, der istemmede et tre Gange gjentaget Hurra. Fra Baadene blev endnu Fregatten Rota og dennes Chef, den suldentte gentleman Capitain Dahlerup, becomplimenterede paa samme Maade, hvilket atter besvaredes af Besætningen og af Dahlerup, hvorpaa, efter feet Indbydelse, største Delen af Flotillens Besolkning gif ombord paa Fregatten og saaledes tidsvæls havde Leilighed til personligen at hilse paa Thorvaldsen. Da denne steg ned i Chesens Stup, fornøvedes Jubelraabene, der idelig gjentoges fra hver Baad, han i næsten forbausende Hurtighed forer forbi. Thorvaldsens Affart fra Stibet satte naturligtvis hele den Klynge af Baade, der omringede samme, i Bevægelse, og der opstod nu en Regatta, der gav hele Scenen en høist interessant Livlighed. Havde de smykkede Baade, Flagene, Musikken, Sangen og den hjertelige Jubel frembudt et meget tiltrækkende, og vi kunne uden Overdrivelse tilføie, rørende Dyrtrin, saa laae der derimod noget i højeste Grad Imponerende i det malmfulde Hurra, der tordnede Thorvaldsen imøde, da hans Baad nærmede sig den med Menneker bedækkede Toldbod, Pynnten af Esplanaden og Langelinie. Paa Toldboden modtog Conferentsraad Hansen i Spidsen for Konstacademiets øvrige Profesorer deres store Mester, som tillige af Bagten saluteredes med militiair Honneur, og da han var stegen i den Bogn, som der ventede ham, vare i et Nu Hestene spændte fra og i den største Orden og Regelmæssighed bevægede Bognen sig gennem Amaliegaden, over Amalienborg til Charlottenborg, ledsaget af uophørlige Vivats, der især hævede sig til stormende Jubel idet Toget passerede forbi Kongens Palais. Ikke blot Binduerne i de Huse, forbi hvilke Triumphtoget gif, vare opfyldte med Menneker, men Vogne, Trapper og deslige vare bedækkede med Pyramider af Tilskuere. Paa Kongens Nytorv forblev Massen, indtil Thorvaldsen kom frem paa Altanen paa Charlottenborg, og vi kunne ikke tænke os andet, end at det maa have været et af de flotteste Diebliske i hans Liv, da han derfra hilste den uhyre Mængde af Landsmænd, hvis Jubel her beseglede en Hyldest saa energisk og saa hjertelig, som vel neppe nogensinde er bragt nogen dansk Mand af hans Folk, der netop fordi dette ikke lettelig lader sig henrive af en luftig Entousiasme, er ærligt, dybt og trofast i sin Begeistring. Saaledes modtoges Berrel Thorvaldsen, da han i Aaret 1838 vendte hjem til sin Fødeby Kjøbenhavn.

Endnu samme Aften bragte de unge Kunstnere, hvem Thorvaldsen dog nærmest tilhører og som nærmest tilhøre ham, en særlig Velkomst. I den botaniske Have nemlig, imod hvilken Thorvaldsens Børelser ikke blot vende ud, men hvortil han fra sit Atelier har en Udgang, havde nemlig omtrent 150 Kunstnere forsamlet sig og med Fakler og Musikcorps i Spidsen fra Havens

øverste Ende begivet sig hen for hans Binduer, hvor de affang nedensaaende af Christian Winther forfattede Sang.

Velkommen, o! Mester, tilbage til Nord
Fra Sydens sød blomstrende Høie,
Fra Byen, hvor Floden, den gule, sig snoer,
Hvor Solen nedsender sit Die
Til Rankernes Frugt, mens Drangernes Duft
Dmsover Cypresen i mørkblaae Luft.

Widt førte din Hæder, den vældige Dn,
Dit Navn paa de mægtige Binger,
At høit det blev nævnet for Jorderigs Børn,
Hvor Konsten sin Tryllestav soinger.
Nu Daumark, saa stolt af sin Søn og hans Navn,
Dig aabner huldsligt sin Moderavn.

Fra Høie og Sletter, fra grønnende Eng,
Fra Byer og dustende Skove,
Fra jublende Læber, fra klingende Streng,
Fra Havets høitbrusende Bøve,
Fra Landboens Hytte, fra Herskerens Slot
Dig toner: Velkommen, o! Konstens Drot!

Dg Wi, som endnu kun i Forgaarden staae
Til Musernes fraalende Tempel,
Dg serdes saa stittigt og godt, vi formaae,
Med Pensel og Meisel og Stempel, —
Wi kunne ei tæmme Begeistringens Eyst,
Nei, ud maa den strømme af fulde Bryll!

Du aabned vort Die, Du vakte vor Sands
For Skjønhed og Sandhed, den rene;
Du bærer med Nette den evige Krands
Af Laurens guddoiede Grene
Høit lyde vor Velkomst i jublende Chor:
Hil være vor Mester! vor Stoltthed i Nord!

— De Første, der paa en høitidelig Maade hilste Thorvaldsen, vare endeel af Helsingørs Indvaanere ombord paa Dampskibet, „Dronning Maria!“ Dampskibet affeilede iforgaars Formiddagen fra Helsingørs Rhed til Helsingborg, hvor, efter en Indbydelse til denne Byes Indvaanere om at deeltage i en festlig Velkomstheden til Nordens hædrede Kunstner, endeel af disse kom ombord, og nu styrede man under et af det skaanste Musikcorps ledsaget Hurraaab fra flere svenske Baade, under svensk og dansk Flag ud af Sundet til Hornbæk-Bugten, hvor Rota, forhindret af den stærke Strømning og Modvind fra Sønden, laae for Anker. Dampskibet seilede under Vivatraaben, gjentaget af Fregattens Mandskab, rundt omkring Fregatten og kastede derpaa Anker ved Siden af denne, hvorpaa Thorvaldsen i en Baad beærede Dampskibet med et Besøg og ved Ankomsten ombord blev modtagen paa det høitideligste; hvorefter Pastor Boye i en Tale bød ham velkommen, og efterstaaende af Boye forfattede Sang blev affungen:

Velkommen hjem til Danmarks Kyst!
 Du vil den aldrig glemme;
 I Konstner-Barm og Digter-Bryst
 Har Kjærligheden hjemme,
 Din Ungdoms-Lund staaer Bredden nær
 Og Dig velkommen byder;
 O! Hjertet har dog Bøgen kjær,
 Endstjondt Dig Lauren pryder!

Der hilset paa det saare Sund
 Som Hav med Hav troloder!
 Du elsker dog af Hjertens Grund
 De kjære søloblaae Bover.
 Ad Danfros Bei til Roes og Magt
 Dig Bølgen maatte bære;
 Og Seier har Dig Toget bragt;
 Det bragte Danmark Fre.

Velkommen mellem Havn og Havn
 Dig hilse to Nationer.
 Hvert Folk Du har jo lært Dit Navn,
 Og Alle hed Dig Kroner.
 De skinne med sanddrægtig Glæde
 Lad Verdens Fjender krige!
 En luftet Ring er Konstens Krands,
 Og eet er Mandens Rige!

Dampskibet Löven.

Nr. 213 af dette Blad har en Mand, der kalder sig „en Rejsende“ og lader til at have gjort hele Rejsen fra Kjøbenhavn til Hamburg, meddeelt nogle Bemærkninger om Dampskibet Löven og dets Landbefordringer, som han anseer for „en kjær Pligt mod Entrepeneurene“ at offentliggjøre. Manden er i det hele tilfreds, undtagen med „nogle Smaaating, som der vil og maae forandres.“ Opholdet ombord i Löven, har den „Rejsende“ fundet „en sand Hvile efter en længere Landreise“ og de Fordringer, han endnu kunde gjøre, ere „saa ringe, at han ei offentlig vil fremkomme dermed. Blandt de evige Klager, man nutildags hører over næsten alt Bestaaende, er det „en sand Hvile“ at finde lidt Roes, der ogsaa af vor „Rejsende“ bliver de Vogne tildeelt, som „den kongl. Generalpostdirection, eller nok rettere Private“ har anskaffet i Sjælland; han siger, at hvor villige vi Danke end ere til at rose alt Fremmed, saa omtviler han dog, at en Rejsende ikke mange Steder i Udlandet finder „i eet og alt saa fuldkomne Vogne“ som ovennævnte, og „naar der ad Kare blot anbringes et let Rus over dem for at beskytte mod Regn, fortjene de visstelig en Roes.“ Manden mener vel, at et let Rus alligevel i Sommer ei vilde nyttet mod de svære Regne, og ad det derfor kan beroe med bemeldte Rus til ad Kare. Saavidt har man nu ei andet end med stor Opbyggelse kunnet læse vor „Rejsendes“ Oplyselse af en kjær Pligt“, thi den „mageløse Uorden“ paa Stationen i København omtaler han kun i Forbigaaende, for at Generalpostdi-

rectionen kan „faste sin Opmærksomhed derved“, men da han slutelig tager fat paa at omtale Lovens Anløb af Taars paa Holland, forstyrres man lidt voldsomt af sin hvile, da vor Hr. Rejsende her har en hovedankepost og finder Bestyrrelsen „saa et med Blindhed“ uagtet den ellers har „saa sikkert og klart et Blik.“ For ei at citere flere af den Rejsendes dybtfindige Bemærkninger, der alle gives i en ufejltagelig Stil, ansøer vi fortelig, at han opfordrer Lovens Rheder, Hr. Schwefel, til at forlade Taars Station, da: Löven ellers ei med Bestemthed kan udføre sine Farter, opfulde sine Forpligtelser &c., og endelig at Anløbet ved Taars nogle Gange har forarsaget Dampskibets forfildte Ankomst til Bordingborg, samt, at Antallet af Passagererne paa denne Station for hele Sommeren kun er 2 à 3 for Tour og sælgelig at Fordelen kun er ringe. I alt dette kan man ei være enig med „den Rejsende“ hvis Kundskaber uden Tvivl indskrænker sig til „Landbefordringen“ og vil vist derfor med Fornøielse erfare, at Lovens Anløb ved Taars ei alene ikke er farlig for Entreprisen, som ellers ligger ham saa meget paa Hjertet, men maafee endog nødvendig for at den skal svare Regning, ligesom at Taars Station ingenlunde kan forhindre Dampskibet i at udføre sine Farter og Forpligtelser. Der er fra og til Taars befordret pr. Löven fra Fartens Begyndelse, 29de April, til 31te August, over 330 Passagerer, og Anløbet medfører i Almindelighed et Tidsspilde af omtrent $\frac{1}{2}$ Time, naar Skibets Fører bærer sig rigtig ad. Det er ikke sandt, at dette Anløb har været Skyld i, at Löven nogle Gange er kommen for sildigt til Bordingborg. Löven er, saavidt Indsenderen bekjendt, 3 Gange i denne Sommer kommen betydeligt efter bestemt Tid til Bordingborg, nemlig første Rejse, fordi Løbsen ved Bordingborg ikke kom ud om Aftenen, den anden Gang, fordi Löven Søndag Formiddag gik til Ankers under Gulstav og blev liggende der i flere Timer (forresten med godt Veir) og tredje Gang, da noget af Maskineriet var itu og Skibet ude af Tour. Det er saa notorisk, at Anløbet ved Taars ei videre kan influere paa Lovens regulære Fart, at det er unødvendigt videre at modsige den Rejsendes bagvendte Betragtninger og heitidelige Opfordringer, hvilke sidste han hellere skulde anvendt paa at bede Lovens Rheder sørge for en Skipper, der bedre kjendte Farvandet, og tillige var høfligere og opmærksommere mod de Rejsende. Det er bekjendt, at Löven nu for i Kar ei mere løber ind til Taars, men vi formode af den Grund, at Diligencen fra Kiel afgaaer senest Kl. 9 om Aftenen og at man frygter for, at det almindelig urolige Efteraarssveir for ofte skal hindre Skibet i at naae Kiel til den Tid og derfor maa undgaae selv det mindste Ophold undervejs, vist ikke fordi Lovens Rheder har ladet sig vildlede af saa urigtige og intetbetydende Bemærkninger som den Rejsendes.

—e

Om Dødeligheden blandt de engelske Tropper i Vestindien.

The Naval and Military Gazette af 28de Juli d. A. meddeler af en statistisk Beretning om Sygdomme, Dødelighed og Tjenesteudgytighed blandt de engelske Tropper i Vestindien, følgende ikke uinteressante Udtoeg: De forskjellige Commandoer i Vestindien ere: